

Arrest

nr. 205 395 van 15 juni 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. BURNET
Moskoustraat 2
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Vietnamese nationaliteit te zijn, op 23 oktober 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 september 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 25 oktober 2017 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 maart 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 april 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DENAMUR, die *loco* advocaat P. BURNET verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Vietnamese nationaliteit te bezitten en van etnische origine Kinh te zijn. U verklaarde geboren te zijn in 2001. U bent katholiek. U bent afkomstig uit het dorp Nghi Van, district Nghi Loc, provincie Nghe An, Socialistische Republiek Vietnam. U ging naar school tot de negende klas. U stopte met school toen u 13 of 14 jaar oud was omdat u niet goed studeerde. U verbleef daarna thuis en hielp uw moeder met het landbouwwerk.

Op 14 februari was er in Ha Tinh een grote betoging tegen het bedrijf Formosa, dat giftige stoffen geloosd had in zee. U was aanwezig bij deze betoging. Betogers werden tegengehouden door de politie, mensen werden opgepakt en geslagen en er was chaos. U werd geduwd en geslagen door de politie en u liep weg. U durfde niet naar huis gaan en ging bij uw vrienden, bij wie u één dag bleef. De volgende dag ging u naar huis. U vreesde opgepakt te worden door de politie, u durfde het huis niet meer te verlaten. Uw moeder zei dat het beter was dat u naar Rusland zou vertrekken, u had immers al een paspoort. U ging naar Hanoi, waar u anderhalve week bleef om uw documenten te regelen.

U verliet Vietnam op 15 maart 2017. U reisde per vliegtuig met uw eigen paspoort van Hanoi naar Moskou. Een Vietnamese man die u opwachtte op de luchthaven bracht u naar het platteland ergens in Rusland en liet u daar achter. U huilde, een Russische vrouw hielp u en liet u één nacht overnachten bij haar. De volgende dag hielpen die vrouw en een man u door u met de wagen weg te brengen, ze reden met u tot in België. In België ontmoette u een Vietnamese vrouw bij wie u een paar dagen kon blijven. Via deze vrouw kwam u in contact met uw zus die al langer in België verbleef.

Tijdens uw gehoor door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) legde u de volgende documenten neer ter ondersteuning van uw asielaanvraag: een medisch attest en een kopie van een brief van pastoor T. met betrekking tot uw problemen.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken, dit om onderstaande redenen.

Vooreerst dienen volgende bedenkingen te worden gemaakt bij uw beweerde geboortedatum. Immers, overeenkomstig de beslissing die u werd betekend door de dienst Voogdij op 23 november 2015 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2°; 6§2, 1°; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 "Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen" van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004, en die aantoonde dat u ouder bent dan 18 jaar - waarbij u op 20 april 2017 een leeftijd werd toegekend van minimum 21,4 jaar - kan u niet worden beschouwd als minderjarige. Uit het feit dat u op het moment van het gehoor op Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 30 maart 2017 verklaarde geboren te zijn op 19 oktober 2001 en minderjarig te zijn blijkt dat u heeft getracht de Belgische asielinstanties op intentionele wijze te misleiden, wat de algehele geloofwaardigheid van uw verklaringen al bij voorbaat aantast. Bovendien stelt het CGVS vast dat u geen enkel document neerlegde dat de door u beweerde leeftijd staft. Nochtans had u een identiteitskaart en geboortecertificaat in Vietnam, maar u weet niet waar die nu zijn en u hebt niet aan uw moeder gevraagd om uw originele documenten op te sturen als bewijs van uw leeftijd en identiteit (zie CGVS, p. 9). Uw zus, die ook in België verblijft, zou dit aan uw moeder gevraagd hebben, maar u weet zelfs niet wat uw moeder daarover zei tegen uw zus (zie CGVS, p. 9). Met betrekking tot uw geboorteakte merkt het CGVS op dat u tijdens uw gehoor op de DVZ verklaarde deze verloren te hebben in Rusland (zie verklaring DVZ, punt 24), terwijl u tijdens uw gehoor op het CGVS verklaarde niet te weten of uw geboorteakte nog in Vietnam is (zie CGVS, p. 9). Wanneer het CGVS u confronteerde met deze tegenstrijdigheid, verklaarde u dat u een foto van uw geboorteakte meenam naar Rusland en dat u niet weet of uw moeder de originele geboorteakte nog heeft (zie CGVS, p. 9). U had echter eerder verklaard dat de enige documenten die u bij had en verloor in Rusland uw paspoort en vliegticket waren (zie CGVS, p. 8), wat de geloofwaardigheid van uw latere verklaring ook een foto van uw geboorteakte verloren te hebben in Rusland volledig ondermijnt. Dat u enerzijds beweert geboren te zijn in 2001, en anderzijds het resultaat van het leeftijdsonderzoek en de u toegewezen geboortedatum 19 januari 1996 aanvaardde omdat u geen complexiteit wou veroorzaken (zie CGVS, p. 3) en geen enkele inspanning deed om uw identiteitsdocumenten die uw geboortedatum aangeven te laten overkomen van Vietnam naar België wijst op de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen met betrekking tot uw geboortedatum.

Daarnaast dient opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u voorgehouden reisweg. U legde geen enkel document neer ter ondersteuning van uw verklaringen met betrekking tot uw reisweg. Uw eigen paspoort, uw vliegticket en een foto van uw geboorteakte zou u verloren hebben toen u uit de wagen stapte op het platteland in Rusland (zie CGVS, p. 8, 9), wat een stereotiepe verklaring is. U verklaarde op 15 maart 2017 vertrokken te zijn uit Vietnam en een week later in België aangekomen te zijn (zie CGVS, p. 5). U zou met uw eigen paspoort van Hanoi naar Moskou gevlogen zijn, vervolgens zou een Vietnamese man u met de auto naar een plaats op het platteland in Rusland gebracht hebben. U overnachtte dan bij een Russische vrouw, de volgende dag vertrok u samen met deze vrouw en een man per auto richting België (zie CGVS, p. 5, 6). U hebt niets betaald voor de reis van Rusland naar België en u hebt niets moeten doen in ruil voor deze reis, zo zei u (zie CGVS, p. 6). Hoewel het CGVS u er herhaaldelijk op wees dat het niet geloofwaardig is dat twee onbekende mensen u gratis zonder iets in ruil te verwachten op illegale wijze van Rusland naar België zouden brengen,

bleef u bij uw verhaal en zei u niet te weten waarom deze mensen u zo hartelijk hielpen (zie CGVS, p. 6, 7). Nochtans werd u er expliciet op gewezen dat u eerlijk moest zijn over uw reisweg en dat het beter was de waarheid te vertellen als u onderweg tussen Vietnam en België in andere landen verbleef of bepaalde dingen meemaakte (zie CGVS, p. 6, 7). Uw summierende verklaringen over uw reis van Rusland naar België tasten de geloofwaardigheid van de door u beweerde reisweg verder aan. Zo kent u de namen van de twee personen die u naar België brachten niet, u weet niet waarom die mensen u hielpen, u weet niet hoelang u onderweg was van Rusland naar België, u weet niet of u onderweg van wagen wisselde, u kent geen namen van steden of landen die u passeerde onderweg, u zag enkel bomen en huizen vanuit de auto (zie CGVS, p. 6, 7). U weet niet wanneer er grenscontrole was, u hebt nergens identiteitsdocumenten moeten tonen onderweg, u hebt er niet op gelet of die twee personen identiteitscontroles ondergingen, nochtans hebt u wel politie gezien die controles deed (zie CGVS, p. 7). Dat u nauwelijks iets kan vertellen over de rit van Rusland naar België terwijl u gewoon op de achterbank van de wagen zat (zie CGVS, p. 8) ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw reis totaal.

Ook uw verklaringen met betrekking tot de manier waarop u uw zus in België vond overtuigen niet. U verklaarde vertrokken te zijn uit Vietnam zonder uw bestemming te kennen, u wist enkel dat er een visum naar Rusland in uw paspoort stond (zie CGVS, p. 6). Uw moeder zou u gezegd te hebben te gaan tot wanneer u uw zus vond, ze zei echter niet waar uw zus woonde (zie CGVS, p. 6). Dat uw moeder u naar Rusland liet vertrekken zonder te zeggen dat uw zus in België woonde terwijl het de bedoeling was dat u uw zus zou vinden is allerm minst geloofwaardig.

Uw ongeloofwaardige verklaringen over uw reisweg en het totale gebrek aan documenten die uw reisweg en vertrekdatum uit Vietnam staven doen vermoeden dat u probeert te verhullen dat u reeds eerder Vietnam verliet en dat u ofwel in andere landen verbleef ofwel reeds eerder in België aankwam. Dit brengt tevens de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in het gedrang, u verklaarde immers gevlucht te zijn uit Vietnam wegens uw deelname aan een betoging op 14 februari 2017, slechts een maand voor de door u verklaarde vertrekdatum uit Vietnam.

Voorts dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u zelf bij een eventuele terugkeer naar Vietnam een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Geneefse conventie moet koesteren of een reëel risico zou lopen zoals omschreven in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst legt u geen enkel bewijs neer van uw deelname aan de betoging op 14 februari 2017, met uitzondering van de brief van pastoor T., die een gesolliciteerd karakter heeft en een kopie is wat de bewijswaarde ervan aanzienlijk vermindert. Bovendien is uw loutere deelname aan deze betoging op zich niet voldoende om automatisch aanspraak te kunnen maken op het verkrijgen van internationale bescherming. Aan dergelijke betogingen tegen Formosa hebben tienduizenden Vietnamezen deelgenomen. Het Commissariaat-generaal is er zich van bewust dat de Vietnamese autoriteiten hard hebben opgetreden tegen manifestanten en er enkele kopstukken van de betogingen nog steeds opgesloten zijn. Doch dit betekent niet dat alle deelnemers aan deze betogingen een dergelijke behandeling dienen te vrezen.

Er dient vastgesteld te worden dat u geen ernstige persoonlijke problemen hebt ervaren in Vietnam wegens uw vermeende deelname aan de betoging op 14 februari 2017 tegen Formosa. U verklaarde geduwd en geslagen te zijn door de politie tijdens de betoging, u werd echter niet gewond (zie CGVS, p. 10). U bent nooit opgepakt door de politie (zie CGVS, p. 10). Na de betoging zou u een dag bij uw vrienden verbleven hebben omdat u bang was om naar huis te gaan omdat de politie wist waar u woonde, maar vreemd genoeg ging u daarna toch naar huis en durfde u dan niet meer het huis te verlaten tot uw vertrek naar Hanoi (zie CGVS, p. 10). Dat u enerzijds beweerde dat de politie wist waar u woonde en vreesde dat de politie u zou oppakken en anderzijds tot uw vertrek naar Hanoi enkele weken later thuis verbleef tast de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vrees ernstig aan. U verklaarde dat u in het oog werd gehouden door de politie (zie CGVS, p. 10), maar ook deze verklaring was weinig overtuigend. U zou dit weten via pastoor T., hij zei dat alle mensen van de katholieke gemeenschap beter weg zouden gaan uit hun woonplaats (zie CGVS, p. 11). Als u daadwerkelijk in het oog werd gehouden door de politie en als de politie wist waar u woonde, zoals u verklaarde, is het weinig aannemelijk dat u in de periode na de betoging, toen u continu thuis verbleef, nooit benaderd werd door de politie. U weet echter zelfs niet of de politie ooit naar uw huis is geweest (zie CGVS, p. 11). Uw verklaring dat "vreemde mannen in burger" in de omgeving van uw huis kwamen na uw vertrek is dermate vaag dat er geen geloof aan kan worden gehecht, zeker gezien u zelfs de moeite niet deed om meer informatie te vragen aan uw moeder (zie CGVS, p. 11). Dat u niet wilt dat uw moeder zich zorgen maakt over dat probleem (zie CGVS, p. 11) vergoelijkt niet dat u zich niet beter informeerde.

Uw bewering dat vrienden die samen met u gingen betogen opgepakt werden door de politie (zie CGVS, p. 10) kon u evenmin staven. Gevraagd wie deze vrienden waren verklaarde u dat het geen dichte

vrienden zijn (zie CGVS, p. 10). Wanneer het CGVS u vroeg of u namen kent van vrienden die opgepakt zijn moest u het antwoord schuldig blijven (zie CGVS, p. 10). Dat ze van een andere wijk of dorp afkomstig zijn (zie CGVS, p. 10) vergoelijkt uw gebrek aan kennis niet.

Voor de volledigheid merkt het CGVS op dat u slechts eenmalig aan een betoging deelnam en dat u niet betrokken was bij de organisatie van de betoging (zie CGVS, p. 11). U hebt activiteiten gedaan in de jeugdgroep van de katholieke gemeenschap, dat waren echter geen politiek getinte activiteiten en u hebt nooit problemen gehad wegens deze activiteiten (zie CGVS, p. 11). U vermeldt trouwens nergens enig probleem in Vietnam te kennen omwille van uw religie.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De documenten die u voorlegt, hebben enkel bewijswaarde indien zij worden ondersteund door een overtuigend en aannemelijk asielrelaas, wat gezien het geheel van bovenstaande opmerkingen bij u niet het geval is. De brief van pastoor T. is gericht aan de asielinstanties en heeft een duidelijk gesolliciteerd karakter, wat de bewijswaarde ervan aanzienlijk vermindert. Bovendien is het slechts een kopie, uw zus ontving immers een foto van dit document via Viber (zie CGVS, p. 2), dit vermindert de bewijswaarde verder. Het medisch attest legde u voor om te bewijzen dat u problemen hebt met uw hoofd en geheugen (zie CGVS, p. 2). Uit dit document blijkt echter enkel dat u in behandeling bent voor hoofdpijn sinds drie maanden, er wordt geen melding gemaakt van geheugenproblemen. Bovendien is het opmerkelijk dat uw arts als behandeling voor uw hoofdpijn Ranitidine voorschreef. Uit informatie waarover het CGVS beschikt (zie kopie toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt immers dat Ranitidine een middel tegen maagzuur is. U legde voorts geen enkel identiteitsdocument neer. Uw paspoort, waarvan u zelfs niet weet wanneer u het aanvraagde en dat u "zomaar" aanvraagde zonder dat u een plan had om naar het buitenland te reizen (zie CGVS, p. 8), wat een weinig overtuigende verklaring is, legde u niet voor.

Aldus hebt u niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. U brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het dossier die de toekenning van een Subsidiaire Beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verrechtvaardigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. 2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 23 oktober 2017 een schending aan "van artikel 1 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3 en 62 van de Wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, en het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, meer bepaald de verplichting alle gegevens van het dossier in overweging te nemen".

Zij voert aan dat haar identiteit niet in twijfel wordt getrokken, dat "een stereotiepe verklaring (over vreemden die hulp aanbieden) nog niet gelijk staat met een onmogelijk feit" en dat "een beweerd gesolliciteerd karakter niet gelijk staat met een ongeloofwaardig karakter".

Verzoekster wijst erop dat zij aangaf dat andere betogers, niet noodzakelijk kopstukken, gearresteerd werden, terwijl de commissaris-generaal "geen enkel onderbouwd onderzoek of enige opzoeking naar voor [brengt], noch in de bestreden beslissing, noch in het administratief dossier".

Zij voert aan dat "de enkele twijfel omwille van veronderstellingen of omwille van begrijpelijke lacunes niet [kan] verhinderen dat de grond van de zaak degelijk dient onderzocht te worden", waarvoor hij verwijst naar rechtspraak van de Raad.

Verzoekster benadrukt dat zij "weinig school gelopen heeft en zich moeilijk kan uitdrukken of concentreren (zie ook medisch attest waarbij pijnstillers voor aanhoudende hoofdpijn voorgeschreven werden)".

Zij wijst op “artikel 4.4 van de Kwalificatie richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004” en meent “dat het feit dat andere personen (betogers), in de dezelfde situatie vervolgd werden, dient te worden beschouwd als een aanwijzing van gegronde vrees”.

Verzoekster vraagt de bestreden beslissing te hervormen en haar als vluchteling te erkennen. In ondergeschikte orde vraagt verzoekster de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Over de gegrondheid van het beroep

2.2.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3.1. Verzoekster verklaart niet te kunnen terugkeren uit vrees voor problemen met de politie omwille van haar deelname aan een betoging in Ha Tinh op 14 februari 2017.

2.3.2. Vooreerst merkt de Raad op dat verzoekster haar identiteit niet aantoont noch aannemelijk maakt. Zo legt verzoekster geen enkel stuk neer ter staving van haar identiteit, hoewel zij beweerde in Vietnam over een identiteitskaart en geboorteakte te beschikken (gehoor, p. 9). Over (het niet kunnen voorleggen van) de geboorteakte legde verzoekster bovendien tegenstrijdige verklaringen af (verklaring DVZ, vraag 24; gehoor, p. 8-9). Dat verzoekster haar ware identiteit en levensloop niet kenbaar wil maken blijkt ook uit de vaststelling dat zij beweerde geboren te zijn in 2001, terwijl in de beslissing van de Federale Overheidsdienst Justitie, Dienst Voogdij, op 20 april 2017 een leeftijd van minimum 21,4 jaar werd toegekend en haar de geboortedatum van 19 januari 1996 werd toegewezen, een datum die verzoekster uiteindelijk aanvaardde (gehoor, p. 3). Verzoekster faalt in haar medewerkingsplicht waardoor ook haar geloofwaardigheid ondergraven wordt.

2.3.3. Verder maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij zou hebben deelgenomen aan de betoging in Ha Tinh op 14 februari 2017, gezien zij hiervan geen enkel bewijsstuk neerlegt. Zelfs indien geloof zou worden gehecht aan verzoeksters (eenmalige) deelname aan een betoging, dan nog kan enkel worden vastgesteld dat verzoekster geen persoonlijke vrees omwille van deze deelname aantoont. Uit verzoeksters eigen verklaringen blijkt immers dat het “een grote betoging” was (gehoor, p. 9) waaraan “veel mensen, ongeveer meer dan 1000 mensen” deelnamen (gehoor, p. 11). Er kan dan ook niet worden aangenomen, minstens wordt dit niet aangetoond, dat elke deelnemer hierdoor vervolging dient te vrezzen. Bovendien blijkt uit verzoeksters eigen verklaringen dat zij na haar deelname niet werd opgepakt of benaderd door de politie, hoewel zij voor haar vertrek nog enkele weken gewoon thuis verbleef en de politie volgens haar wist waar zij woonde (gehoor, p. 10-11).

2.3.4. Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat verzoekster tijdens haar gehoor aangaf dat andere betogers, niet noodzakelijk kopstukken, gearresteerd werden, merkt de Raad op dat zij inderdaad beweerde dat vrienden van haar naar aanleiding van de betoging werden opgepakt door de

politie (gehoor, p. 10), maar dat dit enkel een loutere bewering is die bovendien ondermijnd wordt door de vaststelling dat zij niet eens de namen van deze gearresteerde vrienden kon noemen (gehoor, p. 10). Verzoekster toont aldus evenmin de waarachtigheid van haar beweringen aan.

2.3.5. De op het Commissariaat-generaal voorgelegde brief van pastoor T. is slechts een fotokopie waaraan de Raad geen bewijswaarde hecht omdat dit door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen is. Verder vermeldt de brief vaagweg dat verzoekster "*a participé activement au mouvement et aux manifestations et a eu des exactions et de fortes menaces venant de la police locale*" hoewel verzoekster toegaf slechts eenmalig te hebben deelgenomen aan een betoging en niets te maken te hebben gehad met de organisatie ervan (gehoor, p. 11). Bovendien stelt de brief dat verzoekster geboren werd op 19 oktober 2001, terwijl hierboven reeds werd aangehaald dat deze geboortedatum niet kan kloppen. De brief betreft aldus duidelijk een gesolliciteerd stuk dat louter op basis van de verklaringen van verzoekster werd opgesteld.

2.3.6. Gezien geen geloof wordt gehecht aan verzoeksters haar aan de betoging noch aan de beweerde problemen hierdoor, is de verwijzing in het verzoekschrift naar "*artikel 4.4 van de Kwalificatierichtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004*" niet dienstig.

2.3.7. Ook verzoeksters ongeloofwaardige verklaringen en onwetendheden over haar reisweg (gehoor, p. 5-7), waarvan zij evenmin enig bewijs neerlegt, en van het terugvinden van haar zus, ondermijnen haar algehele geloofwaardigheid. Van verzoekster kan namelijk verwacht worden dat zij haar ongewone en bijzondere reis uitvoerig kan toelichten en minstens weet moet hebben van welke landen en plaatsen zij doorreisde, alsook van de gebruikte reisdocumenten. Een dergelijke reis met smokkelaar is immers een uiterst precare onderneming en het is dan ook niet aannemelijk dat verzoekster hierover zo onwetend is en/of dat zij niet beter voorbereid werd door haar smokkelaar, gelet op de risico's op ernstige sancties die een smokkelaar riskeert. De Raad kan dan ook enkel vaststellen dat verzoekster informatie achterhoudt over het ogenblik en/of de wijze van haar vertrek uit haar land van herkomst. Al evenmin toont verzoekster aan dat ze tijdens de betoging in Ha Tinh op 14 februari 2017 in Vietnam was.

2.3.8. Dat verzoekster "*weinig school gelopen heeft en zich moeilijk kan uitdrukken of concentreren (zie ook medisch attest waarbij pijnstillers voor aanhoudende hoofdpijn voorgeschreven werden)*", zoals wordt aangevoerd in het verzoekschrift, kan bovenstaande vaststellingen niet verschonen. Ook van een persoon die "*weinig school gelopen heeft*" kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij doorleefde ervaringen kan geven en kan antwoorden op vragen inzake eenvoudige, direct waarneembare en elementaire zaken in verband met haar eigen leven. De Raad benadrukt dat een beperkte scholing niet inhoudt dat verzoeksters inherente verstandelijke vermogens zouden zijn aangetast (minstens wordt dit niet aangetoond) of verzoekster zouden verhinderen haar levensverhaal en asiel- en vluchtrelaas waarheidsgetrouw weer te geven. Bovendien is verzoekster er volgens haar verklaringen in geslaagd een zeer lange reis naar West-Europa te maken, wat minstens doorzetting en een zekere luciditeit vergt.

2.3.9. Het op het Commissariaat-generaal voorgelegde medisch attest maakt enkel melding van aanhoudende klachten van hoofdpijn en schrijft medicijnen voor, doch kan niet aantonen dat verzoekster niet in staat zou zijn om gehoord te worden in het kader van haar asielpprocedure of dat de vermelde hoofdpijn en medicatie van die aard zijn om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van haar verzoek tot internationale bescherming.

2.3.10. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.4. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.4.1. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus.

Noch uit haar verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.4.2. Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

2.5. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.5.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonst.

2.5.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juni tweeduizend achttien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK